

1. Když bral se zástup li-du Pá - ně z pout
e - gyptské-ho vě - ze - ní, když vy - chá - zel rod
vy - vo - le - ný z tmy modlářské - ho zmate - ní,
tu by - li všich - ni Božím chrámem
a Ho - spodin sám je - jich krá - lem.

2. I moře tenkrát ztišilo se / a ustoupilo na chvíli. / A řeky proud se nazpět vrátil, / když do jejich vln vstoupili. / I hory, jež vždy pevně stály, / se v základech svých rozhýbaly.

3. Co stalo se ti, moře vzpurné, / proč uteklo jsi náhle zpět? / Proč, řeko, vlny tvoje bujné / svůj zastavily prudký let? / Proč skákaly jste, hory, kopce, / jak přestrašené v zmatku ovce?

4. Jak nemá trást se země celá, / když Panovník sám blízko je! / A kterak by se nezachvěla, / když Bůh náš moc svou zjevuje! / On v jezero vod skálu mění / a studni hloubí ve křemeni.

t: Josef Batelka, Evangelický zpěvník, 1979

m: Jan Horký, Evangelický zpěvník, 1979